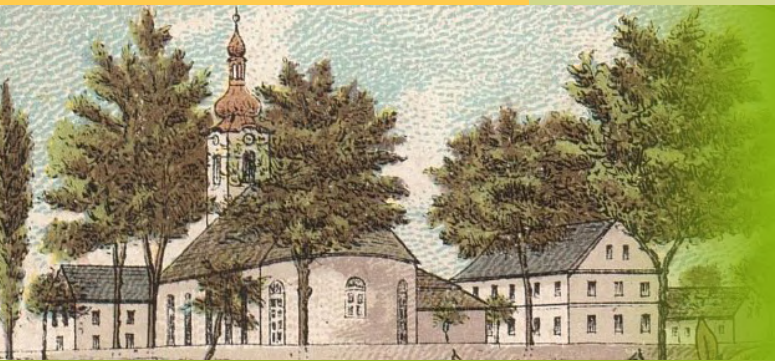

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • leden - březen 2023 • cena 40 Kč

Postní období

Stalo se již dlouholetou tradicí, že se v době postu setkáváme na našich pátečních postních bohoslužbách s pastory z různých sborů naší církve. Letos jsme v Bludovicích přivítali tyto kazatele: Vladislava Volného, Ondřeje Prokopa, Davida Pasze, Miriam Szökeovou, Janusze Kożusznika a biskupa Tomáše Tyrlíka.

Dvěma z nich, Ondřeji Prokopovi a Januszi Kożusznikovi, jsme dali prostor na stránkách Bludovického informátoru.

*Každý dar své přídavné oběti solí osoliš.
Nenecháš svou přídavnou oběť bez soli
smlouvy svého Boha.
S každým svým darem přineseš sůl.
(Lv 2,13)*

Základ našeho kázání je klasickým příkladem toho, co je nám na první pohled velice vzdáleno. Můžeme si samozřejmě dát práci a proniknout do poměrně složitých pravidel staroizraelského obětního řádu, ale když si připomeneme Ježíšovo slovo – milosrdenství chci, a ne oběť – napadne nás, že jsme dělali marnou práci. Má to vůbec cenu vracet se ke statím Starého zákona, které pojednávají o čirých formalitách? Co je nám dnes do solení obětí, když už žádné oběti nepřinášíme?

Hlavním problémem těchto textů je, že nemůžeme zůstat u toho, co se v nich doslovně říká, ale musíme se ptát, kam ukazují, kam nás vedou a jak nás směřují. Všechno to jsou vlastně směrnice pro cestu. A tak se pokusme pochopit a vystihnout smysl tohoto zdánlivě neaktuálního verše.

Podívejme se nejprve na pojem oběť. To je velice nemožný výraz, ale přesto stále nesmírně aktuální. Bez oběti – chápeme: bez vnitřní obětavosti, bez ochoty sám sebe se vzdávat a vydávat do služby – nevychová matka dítě, přátelství pomine, láska vyhasne a manželství se rozpadne, společnost se začne rozkládat. Křesťané díky evangeliu vědí, že opravdová lidská obětavost má svůj skrytý zdroj v Kristově oběti a v její podivuhodné moci, která ovšem očím nevěry zůstává skryta. O této oběti smíření se mluví často v Novém zákoně. Jako si my připomínáme Kristovu oběť četbou a výkladem Písma a slavením Večeře Páně, tak si lid Staré smlouvy, Izrael, připomínal podivuhodnou moc oběti celou řadou obětí konaných ve stánku úmluvy či v jeruzalémském chrámu. Po jeho zničení nahrazovala oběti především modlitba, v níž se věřící lidé odevzdávali Bohu a učili se od něj pokorně přijímat vše, co jim připravil (dobré i zlé). Oběť v neformálním, pravém a hlubokém smyslu byla a je dodnes jádrem židovské i křesťanské bohoslužby. Když Ježíš říká, že Bůh chce milosrdenství a ne oběti, jedná se o oběti formalizované, vyprázdněné, chápané jako lidský zásluhový výkon. Ty nijak neprospívají a k Bohu nepřibližují.

A jak je to se solí? Proč je ve SZ (Lv 2,13) nařízeno, že každá oběť musí být posolena? Souvisí to se starodávnou představou o funkci a moci soli. Lidé si uvědomili, že osolený pokrm je nejen chutnější, ale hlavně se tak rychle nekazí. Znali konzervační účinek soli. O mikrobech ještě nic nevěděli, a proto si zkázu jídla, zejména

masa, vysvětlovali jako působení neviditelné démonské síly, síly smrti, rozkladu a zmaru. Ale ta se dala díky soli zahnat, do jisté míry dokonce zneškodnit. Dobře to popisuje příběh o proroku Eliášovi, který solí uzdravil pramen vody, pramen působící neplodnost (2 Kr 2,19–22).

Tak se sůl stala nástrojem k vymítání temných sil při exorcismu. Proto se také užívala při křtu, kdy se křtěnec odříkal ďábla a všech zlých mocností. Solení obětí v izraelském obětním řádu tedy znamená především vymáčení obětí z moci temných sil, jejich očistu a posvěcení. Ale jde ještě o víc, jak naznačuje vazba „sůl smlouvy“. V pozadí je starý zvyk, že se při uzavření smluv (tedy i smlouvy s Hospodinem) konal slavnostní hod. Obě smluvní strany společně při uzavírání smlouvy slavily obětní hod. Slanost pokrmu či oběti vyznačovala jak čistotu pokrmu, tak i trvalost a neporušitelnost smlouvy.

Soli se užívalo také při očišťování novorozence (Ez 16,4). Byl tím zasvěcen Hospodinu. Taký Izrael, očištěný solí smlouvy, je nyní trvale zasvěcen Hospodinu, jako by sám byl obětinou, beránkem nebo vůbec tím, co bylo Hospodinu obětně odevzdáno, posolením očištěno a zasvěceno. Jako by sůl tvořila hradbu mezi tím, co patří Hospodinu a je už vymačeno z moci zla, a mezi tím, co je ještě pod vlivem neblahých sil starého věku, hříchu a pomíjí.

Nyní můžeme lépe porozumět základnímu významu našeho verše:

*Každý dar své přídavné oběti solí osolíš.
Nenecháš svou přídavnou oběť bez soli smlouvy svého
Boha. S každým svým darem přineseš sůl.*

Vladislav Volný ▲

A tím jsme u posledního bodu, který jsme měli z toho verše vyvodit. Budeme snad zavádět solení obětí? To není třeba, v duchovním smyslu je již zavedeno. Pro křesťany všech věků je rozhodující oběť Kristova. Již není potřeba žádných dalších. Ale jak tato oběť souvisí se solí? Víme, že to, co ve vnitřním smyslu působí proti silám smrti a co obnovuje život, je moc oběti, jedním slovem láska. Tato moc oběti, tato plnost lásky září z oběti Ježíše Krista. Nikdo jiný neprokázal větší lásku než ten, který položil život za své přátele. (J 15,13) Na Golgotě se starozákonní slovo o solení obětí naplnilo v duchovním smyslu. Kristova láska, Kristova obětavost a moc jeho oběti prostupuje nyní celým světem a nese všechny, kdo mu patří. Svítí z nich, takže se oni sami stávají světlem světa. Jejich obětavostí vstupuje moc Kristovy oběti do lidských vztahů, pročišťuje a obnovuje je. A kam tato moc, tato „Boží sůl“ vstoupí, tam v ní a s ní zároveň přichází i Boží království.

Někdy nás svírá strach, bojíme se zítřků, zdá se nám, že temné síly mají převahu. Podobáme se lidem, kteří se dívají na sklenici s vodou a kteří nevidí, že voda je slaná. A voda je už osolena, světem postupuje moc Kristovy oběti. A to vše shrnuje Ježíš slovy, když říká svým učedníkům:

*Každý bude solen ohněm.
Sůl je dobrá, ztratí-li však svou slanost, čím ji osolíte?
Mějte sůl v sobě a žijte mezi sebou v pokoji.*

▼ Janusz Kożusznik

▲ Miriam Szókeová ▼

Wtedy im Go wydał na ukrzyżowanie. Wzięli więc Jezusa. On zaś dźwigając swój krzyż, wszedł na miejsce zwane Miejszem Czaszki, które po hebrajsku nazywa się Golgota. Tam Go ukrzyżowali, a z Nim dwóch innych, z jednej i z drugiej strony, pośrodku zaś Jezusa. Piłat sporządził napis o Jego winie i polecił go umieścić na krzyżu. A było napisane: Jezus Nazarejczyk, król Żydów. Napis ten czytało wielu Żydów, ponieważ miejsce, na którym ukrzyżowano Jezusa, było blisko miasta. A było napisane po hebrajsku, po łacinie i po grecku. (J 19,16-20)

Jak widać, zbliżamy się coraz bardziej do Wielkiego Tygodnia. Czytamy dziś ewangelie ukrzyżowania Jezusa, być może ktoś z was zapyta: Jak to, to już mamy Wielki Piątek? „Abo ty tak zwane sakramynckie dziecka Kożusznikowi ty tabulki z tekstami pozamiśniały?” Nie, kochani. My dzisiaj czytamy tylko cztery wersety z historii ukrzyżowania Jezusa. Innych na razie nie będziemy nawet dotykać, bo już te cztery by mogły spokojnie wystarczyć na kilka wykładów. A ponieważ my mamy w niedzielę w Suchej zgromadzenie zborowe, więc będę chciał tak skończyć, żeby zdążyć...

Jeżeli kazalibyście mi jednym zdaniem określić, o czym jest ten tekst, to powiedziałbym, że nam te wiersze na dziś mówią, KTO JEST KRÓLEM. Mamy to tam zapisane w „tytule winy”, na tabliczce, którą Piłat nakazał umieścić na krzyżu Jezusa: Jezus Nazarejczyk Król Judejczyków; po łacinie by to brzmiało „Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum”, czyli znany skrót INRI. Bo po łacinie napisane też było, obok hebrajskiego i greki. To jest jeszcze w ramach tych naszych czterech wersetów. Zaraz w następnym przywódcy żydowscy korygują Piłata: Nie pisz, że to Król Judejczyków, tylko że On sam się tak nazwał. On nie jest naszym królem. To samozwaniec! Ale Piłat był znany z tego, że lubił prowokować, w całym rozdziale widzimy, jak wielokrotnie żydów prowokuje, więc i tutaj tabliczkę pozostawia: Com napisał, tom napisał. I jeszcze werset 15., czyli jeden przed naszym tekstem – gdy żydzi krzyczą: „Ukrzyżuj Go!”, Piłat pyta: Jak to, waszego Króla mam ukrzyżować? A oni, rozwścieczeni, na to: Nie mamy króla, tylko Cezara. No to co biedny Piłat miał zrobić? Przecież nie podważy autorytetu swojego szefa. Żydzi go zaszantażowali – jakby już na takie zdanie nie wydał wyroku, to by znaczyło, że ten żydowski rabin rodem z Nazaretu jest dla niego ważniejszy niż sam Cezar. No to, Ave Cezar, skoro i żydzi tak krzyczą!

Tylko że problem był w tym, iż – jak pisze ewangelista – blisko miasta było to miejsce, gdzie Jezusa ukrzyżowano. I czytało ten „napis winy” na krzyżu Jezusa „wielu żydów”, czyli Judejczyków. Dlaczego to był problem? Musimy sobie odpowiedzieć na pytanie, co dla żydów, zwłaszcza w tej dobie, znaczyło, iż ktoś jest Królem.

Wbrew temu, co moglibyśmy sobie myśleć o prymitywizmie ludzi współczesnych Jezusowi, dzisiejsza nauka raz po raz znajduje potwierdzenia, jak nawet stosunkowo prości członkowie narodu izraelskiego byli w tym czasie dobrze obznajomieni z Pismem Świętym i jak mocno w ich sercach rezonowały zwłaszcza wszelkie proroctwa o przyjsciu Wyzwoliciele, Króla, który uwolni swój lud spod rzymskiej okupacji. Niektórzy żydowscy naukowcy określili rzymski totalitaryzm jako najgorszy okres dla swojego narodu, jeśli chodzi o rygor, poniżanie i łamanie wszystkiego, co dziś szumnie nazwalibyśmy prawami człowieka. Później z nawiązką „przebił” ten okres jedynie holocaust. Dla ludu wybranego Królem był zawsze Bóg – Królem Królów. Wszyst-

kie okoliczne narody miały swoich królów, którzy nosili w sobie boską godność, byli nazywani synami bożymi, pełnili godności kapłańskie, byli pośrednikami między ludźmi a bóstwami. Dlatego pragnienie izraelitów, by też mieć króla, budziło taki sprzeciw Bożych mężów, czego świadectwo znajdujemy na stronach Starego Testamentu. No, w końcu tego króla otrzymują, ale on ma funkcję bardziej militarną i cywilną, to trochę coś innego niż u innych ludów.

A potem mamy na przykład psalmy królewskie, okres Dawida – i zapowiedzi Króla „po jego linii”. I jedna ważna uwaga: jakie było podstawowe insygnium godności królewskiej? My sobie dziś wyobrażamy, że król jest królem, od kiedy mu włożą na głowę koronę. A co było wtedy? OLEJ! Święty olej namaszczenia był cenniejszy niż diamenty i używany był wyłącznie do święcenia przedmiotów świątynnych i namaszczenia kapłanów oraz królów. Królewska woń, która długo unosiła się wokół namaszczonego, oddziaływała jako niewidzialna „korona”, udzielając swemu nosicielowi aury świętości. Każda rzecz i każdy człowiek wydający tę wyjątkową woń był uważany za należącego do Boga w sposób szczególny. Dlatego ten Władca od Boga, który przyjdzie u kresu czasów, na którego z takim utęsknieniem czekali w owych okupacyjnych czasach pobożni żydzi, na którego pobożni żydzi czekają po dziś dzień, nazywany jest „Masziah”, czyli Pomazany, Namaszczony. „Masziah”, czyli w tłumaczeniu na nasze Mesjasz. A w tłumaczeniu na grecki: „Christos”, czyli Chrystus. Tak „namaszcza” Jezusa Maria, o której czynie Jezus mówi, że będzie się to wspominało po wszystkie pokolenia. To On jest Namaszczonym, Mesjaszem, Chrystusem, Bożym Królem. I myślę, że ta woń była odczuwalna jeszcze na Via Dolorosa, a potem z krzyża na Golgocie...

Tak? Czyli już coś mamy „rozszyfrowane”: ten Mesjasz, to Boży Król, który przybywa, by zwrócić prawo swojemu uciskanemu i poniżonemu ludowi. Wieki różnych niewoli, zwieńczone okupacją rzymską, mocno rozbudziły w żydach te mesjańskie oczekiwania. Ożywiały w ich sercach Pismo Święte, które na wielu różnych miejscach przyjscie tego Króla zapowiadało. A przecież dla żydów Pismo, to historia ich własnej rodziny, ich własnego narodu; patriarchowie i prorocy, to ich przod-

kowie, których słowa są drogocenne. To historia Bożego wybrania i prowadzenia. A oto Pismo spełnia się na ich oczach! Kiedy Jezus na początku tygodnia paschalnego wjeżdżał do Jerozolimy w sposób dla nas dziś niezrozumiały, na osiołku, wówczas każdy dobrze wiedział: to przecież spełnienie proroctwa m.in. z Księgi Zachariasza 9,9: „Wesel się bardzo, córko syjońska! Wykrzykuj, córko jerozalemska! Oto twój KRÓL przychodzi do ciebie, sprawiedliwy on i zwycięski, łagodny i jedzie na osie, na osłęciu, źrebięciu osłicy”. I to było jednoznaczne, że jest to Mesjasz! Dla świadków tego zdarzenia to było jasne. Dlaczego więc ten lud był tak niestały, dlaczego raz słyszymy jak woła „Hosanna”, a za parę dni krzyczy: „Ukrzyżuj Go”? Wielokrotnie jako kaznodzieja popełniałem błąd, próbując analizować, dlaczego to zdanie narodu izraelskiego było tak chwiejne. Aż zrozumiałem żydowski kontekst – i pojąłem, że to po prostu byli zupełnie inni ludzie! Wtedy tłumy, które poznały w Jezusie Mesjasza, owego przychodzącego Króla, oddawały cześć Bogu tak, jak zapowiadało Pismo. A my w dzisiejszym tekście czytamy o grupie może skorumpowanej, może podłaconej – bo o fałszywych, podłaconych świadkach też gdzieś tam ewangelie mówią – a przede wszystkim proces Jezusa toczy się przez noc, od pojmania o zmroku, aż do tych godzin „jakoś koło południa”, jak świadczy Jan, kiedy Jezus jest już ukrzyżowany. Przywódcy ludu, którzy mogli nimi być w tym czasie, jeżeli współpracowali z władzami okupacyjnymi, czyli przeciwnicy Jezusa, wiedzą że trzeba się śpieszyć i PRZEZ NOC wszystko załatwić. Zwolennicy Jezusa nie zmienili swojego zdania o tym, że to On jest oczekiwanym Mesjaszem, Królem – po prostu nie byli obecni ani przy Jego pojmaniu, ani podczas całego procesu sądowego. Potem ich widzimy, jak głośno płaczą, kiedy wracają z modlitwy w świątyni i widzą, że Jezus jest prowadzony na ukrzyżowanie!

Dlatego tak znamienne jest to zarzekanie się żydów obecnych przy procesie, że „On nie jest naszym Królem”! Manipulując decyzją Piłata wypowiadają coś, co tak naprawdę znaczy, że woleliby Cezarowi oddawać cześć w swojej świątyni niż Jezusowi. Mocne! A zaraz przedtem mamy wiersz 14., w którym czytamy: „A był to dzień Przygotowania Paschy”. Inaczej mówiąc pięć dni przed sabatem, na który w tymże roku przypadało żydowskie święto Pesach. Pamiątka wyzwolenia narodu i wyprowadzenia go z niewoli egipskiej. Najważniejsze święto żydowskie, ucieleśniające w szczegółach obchodów poszczególne zdarzenia historii biblijnego wyzwolenia i wybawienia. Święto tożsamości narodu izraelskiego. Księga Wyjścia, 2. Mojżeszowa czyli Exodus mówi o Pesachu: „Tego dnia wyruszyły z ziemi egipskiej wszystkie zastępy Pana. Była to noc, w której czuwał Pan, aby wyprowadzić je z ziemi egipskiej. Toteż ma ona być nocą czuwania wszystkich synów Izraela po wszystkie ich pokolenia ku czci Pana” (2 Mż 12,41-42). Rabini podkreślali i podkreślają, że lud ma dalej czuwać,

żeby był świadkiem kolejnych mocnych Bożych czynów. Do dziś jest tradycją, że któreś z dzieci obecnych w żydowskim domu otwiera drzwi po wieczerzy paschalnej, żeby sprawdzić, czy nie stoi za nimi Eliasza. Czemu on? Bo według proroctwa Malachiasza będzie on poprzedzać przyjście Mesjasza! „Oto Ja posyłam mego posła, aby mi przygotował drogę przede mną. Potem nagle przyjdzie do swej świątyni Pan, którego oczekujecie (...). Oto Ja pošlę wam proroka Eliasza, zanim przyjdzie wielki (...) dzień Pana” (Ml 3,1.23). Przez tysiące lat aż do dziś dnia żydzi wierzą, że Bóg ześle wykupienie w Święto Paschy! I ono rzeczywiście przyszło w tym dniu. Bóg przygotował jednak o wiele większe wybawienie niż Jego lud się spodziewał. Nie miało charakteru politycznego ani militarnego, nie dotyczyło wyłącznie jednego narodu, ale wszystkich ludzi. Wybawienie z grzechu i śmierci.

I jeszcze mały detal – czemu czytaliśmy dziś o Abrahamie i Izaaku. Przy wyjściu z Egiptu Bóg nakazał Izraelitom, by pomazali futryny swoich drzwi krwią baranka – a wtedy Pan ominie ich przy swoim sądzie. Czytałem o tym, że rabini wielokrotnie zdumiewali się, jak to możliwe, by krew zwykłej owcy mogła ochronić ludzi przed Bożym sądem. Komentowali to w ten sposób, że Bóg na odrzwiach izraelskich musiał w tym momencie widzieć „krew Izaaka” – to znaczy pamiętał o gotowości Abrahama do złożenia własnego syna na ofiarę. Przy tym wspomnieniu oszczędził swój lud. Jakże to bliskie prawdy! Nie uświadamiali sobie jednak, że kiedy Bóg patrzył na Izaaka, syna Abrahama, widział swojego Syna Jezusa, który z pełnego miłości posłuszeństwa Ojcu ofiaruje pewnego dnia sam siebie...

Podczas pierwszej Paschy Bóg wyzwolił swój lud, odbierając życie pierwotnym synom Egiptu. Przez to, że o wiele stuleci później ofiarował życie swego pierwotnego Syna, umożliwił zbawienie każdemu, kto je przyjmie.

Dla znających Pisma żydów czytających napis na krzyżu przekaz był oczywisty – dlatego skorumpowana część faryzeuszy, którym okupanci umożliwili pełnienie ich funkcji, tak buntuje się przeciwko Piłatowej tabliczce. Oni określili się jasno – nie chcemy, by Ten był naszym Królem. Inni mieli problem z zupełnie innym mesjanizmem, który prezentował Jezus, w stosunku do swoich politycznych wyobrażeń, jakie o nim mieli. Najbardziej tragicznym przykładem jest tutaj Judasz. Większość żydów po dziś dzień czeka na przyjście Mesjasza. Niektórzy uwierzyli i przyjęli, że jest nim Jezus. Pewnie będzie raz tak, że kiedy Pan przyjdzie „po naszemu” po raz drugi i objawi się całemu światu, tak iż „każde kolano się przed Nim ugnie”, dla nas to będzie Jego powtórne przyjście, a dla Izraelitów to oczekiwane Mesjaszowe... Ale Jego Królestwo już tu jest, Jego zbawienie jest dla każdego, życie i otwarta relacja z Bogiem jest Jego ofertą dla ciebie i dla mnie. Przyjmijmy Go, by i nam, mnie i tobie królował, by był naszym Panem, by każdy nasz dzień mógł oddawać Jemu należną chwałę. Oto Król z krzyża oferuje mnie i tobie zgładzenie grzechów, życie i wieczność. Jak zareagujemy?

Rozhovor s presbyterem Dominikem Volným

Dominik Volný patří do bludovického sboru od svého narození s výjimkou toho, že jeho křest se uskutečnil v Komorní Lhotce. Všechny sborové aktivity – setkání maminek s dětmi, nedělní škola, konfirmace, dorost, dětské tábory, účast na bohoslužebných shromážděních a práce v presbyterstvu – se účastnil pravidelně v našem sboru v Bludovicích. Jeho duchovní i osobní život byl spjat s naším sborem více než čtvrtstoletí, za tu dobu se zde seznámil s mnoha lidmi, kteří se na dlouhá léta stali jeho kamarády a bratry ve víře. V roce 2019 byl zvolen presbyterem, žel s touto činností se v našem sboru loučí, neboť se přestěhoval se svou rodinou do Opavy a nemůže již zodpovědně vykonávat tuto důstojnou funkci. Dominikovi jsme položili několik otázek.

1. Výše jmenované sborové aktivity Vás provázely vždy v určitém věku Vašeho života. Uveďte tu, která Vás nejvíce ovlivnila ve Vašem duchovním a osobním životě a proč?

Nejdůležitější sborovou aktivitou byly pro mě bohoslužby. Vždy jsem byl zvědavý a chtěl se dozvědět více o Bohu, víře a životním příběhu každého člověka. Měl jsem výhodu, že jsem vyrůstal ve věřící rodině od malička. Přesto si myslím, že každý člověk si může projít cestou víry a naučit se kriticky přemýšlet o důležitých otázkách bez ohledu na to, z jakého prostředí pochází. Bohoslužby jsou významným mostem nad řekou víry. Pomůžou nám do řeky nahlédnout, abychom mohli spatřit, co všechno krásné se v ní nachází. Pokud se ale chcete v řece vykoupat, musíte se do ní ponořit.

2. Dlouhá léta jste byl členem dorostu, posléze i jedním z vedoucích. Popište nám práci v dorostu od jeho začátku až po dobu předání nastávající generaci.

V dorostu se toho podařilo spoustu dobrého. Když jsme začínali, situace se dala vystihnout názvem knihy, kterou napsal český spisovatel Karel Poláček „Bylo nás pět“. Nejde ale jenom o to, kolik vás je, ale především, kdo je mezi vámi. Měli jsme štěstí, že nám celou dobu držel Pán Bůh palce, takže jsme mohli vytvořit skvělá přátelství, a zároveň se rozrůstat. Teď je dorost v jiné etapě: mnozí z těch, pro které jsem býval vedoucím dorostu, již dospěli. Pevně věřím, že semínko Lásky zaseté na dorostových setkáních jednou vzklíčí. Největší radost mi dělalo vidět jednotlivé dorostáky růst. Vždyť jsem působil v dorostu dohromady 10 let.

3. V roce 2019 jste byl zvolen na jedno funkční období (4 roky) do presbyterstva. Co se Vám na práci v presbyterstvu líbilo, co byste změnil nebo doporučil nastávajícím novým členům presbyterstva?

Funkce presbytera je těžká v tom, že musíme jako správci, kterým bylo něco svěřeno, brát svou roli vážně a zodpovědně. Na presbyterstvu nám naštěstí nikdy nechyběl smysl pro humor, který by neměl chybět presbyterům ani v následujících letech. Myslím si však, že je to především práce týmová. Měli bychom se učit naslouchat jeden druhému. Každý jsme byli obdarováni k něčemu jinému, a proto každý v presbyterstvu přispěl právě tím, co dává ze své nejhlubší podstaty druhým lidem.

4. Rok 2022 byl ve Vašem životě přelomový. Co k těmto změnám přispělo, že jste se rozhodl opustit i presbyterstvo?

V roce 2022 jsme s manželkou Terezkou měli svatbu a pak se nám narodil náš milovaný Samuel, kterému říkáme Samík, když je takový roztomilý. Protože Terezka je původem z Petrovic u Krnova, hledali jsme místo, které je napůl cesty mezi našimi domovy. Opava splňuje tato kritéria a je to krásné historické město s domácí atmosférou, proto vyhrála. Jsem za to všechno moc šťastný, ale to se nedá popsat slovy.

5. Co byste popřál našim novým presbyterům a ostatním členům sboru?

Členům bludovického sboru bych přál, ať se snaží hledat Boha a jeho životní cesty. Ať už se vám stalo cokoli těžkého, nebo prožíváte trápení, nejste na to sami. Můžete se vždy obrátit k Bohu a na ty, kteří vás mají rádi. Pevně věřím, že v Bludovicích najdete podporu, pochopení, usměvavé tváře a povzbudivá slova. A kdyby cokoli, napište mi nebo zavolejte, rád přijedu občas z Opavy do rodných Bludovic. Bůh žehnej všem lidem!

– Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná

Sborové shromáždění 2023

Dne 5. března 2023 proběhlo sborové shromáždění a po čtyřech letech i volby nového presbyterstva. Po kázání a krátké přípravě schůze začala. Nejprve je vždy nutné zvolit vedoucího celého jednání a členy různých komisí (zapisovatel, ověřovatelé zápisu, skrutátorská komise, volební komise). Na začátku zazněla zpráva pastor Renaty Firlové, která hodnotila život sboru v uplynulém roce. Finanční zprávu podrobně zpracovala a představila Ing. Kateřina Treichelová. Do následné diskuse se nikdo nepřihlásil, takže se mohlo přistoupit k další důležité části, a to volbě nového presbyterstva. Letos končí tito presbyteri: Miroslava Olšáková, Ing. Adéla Hlubinová, Mgr. Dominik Volný, Roman Lovich a Ing. Lucyna Bystroň. Musím říct, že byli pro sbor velkým přínosem, přicházeli vždy s výbornými nápady, radami a nezištnou pomocí. Čas běží a vše se mění. Na volebním lístku se objevilo 6 nových jmen. Jsme velmi rádi, že přijali pozvání a budou se podílet na chodu sboru. Pastor Firlová je krátce představila. Je pravda, že je z návštěv nedělních bohoslužeb dávno známe. Jsou jimi: Mgr. Halina Hekerová, Roman Kubiczek, Karel Kvapulinský, Josef Mrkvan, Ing. Libor Šíkula a Mgr. Daniel Parchanský. Do urny bylo vhozeno 34 volebních lístků od všech přítomných sborovníků. Členové volební komise mohli brzy po ukončení hlasování konstatovat, že všichni navržení kandidáti byli zvoleni a mohou v nejbližším čase začít pracovat. V presbyterstvu tedy bude 13 členů a jedna náhradnice.

Do dalšího roku přejeme nejen našim presbyterům, ale i celému sboru vše dobré a hodně Božího požehnání.

– Jarmila Piechová, vicekurátorka

Noví presbyteri se představují

V rámci sborového shromáždění se konala volba nového presbyterstva. Ke stávajícím presbyterům přibýlo 6 nových členů, kteří nahradili 5 odcházejících. Nově jmenovaní presbyteri se našemu farnímu sboru níže představují.

Nazywam się Halina Hekera, z domu Macura.

Jestem nauczycielką. W domu bliźniaczym w Błędowicach, który jest naprzeciwko kościoła, mieszkam z mężem Adamem, synem Jaromirem i rodziną mojej siostry – Grudzińskimi. Lubię spędzać swój czas w przyrodzie, często razem z mężem chodzimy na wycieczki górskie po naszych pięknych Beskidach, ale także zauroczyły nas Tary, gdzie corocznie wyjeżdżamy. Moją pasją jest ogród gdzie spędzam wiele czasu, kultura ludowa i taniec. Jestem członkiem naszego zboru od swego urodzenia. Już w dzieciństwie byłam w naszym kościele często, ponieważ babcia z dziadkiem Stasiowie byli kościelnymi, więc im pomagałam w trosce o kościół. Później uczęszczałam do młodzieży, z którą przeżyliśmy tu niezapomniane i bardzo wartościowe chwile. W tym okresie z grupką przyjaciół założyliśmy chórek Laudate, w którym z mniejszymi przerwaniami śpiewam do dzisiejszego dnia. W naszym kościele też wzięłam ślub i ochrzciłam syna. To miejsce jest dla mnie nieodderwalną częścią mojego życia. Dzięki bliskości kościoła i domu rodzinnego w centrum Błędowic tu przeżywałam piękne, szczęśliwe ale też i bardzo trudne i smutne chwile. Znam się osobiście i przyjaźnię z wieloma członkami i mam nadzieję, że nadal będę mogła aktywnie i z bożym prowadzeniem brać udział w życiu naszego zboru.

Jmenuji se Josef Mrkvan a bydlím celý život v Havířově.

Během svého života jsem měl spoustu možností žít natrvalo i v jiných městech, s jinými lidmi. Zůstal jsem však věrný tomuto městu a jsem rád, že jsem se tak rozhodl. V současné době jsem bez práce, členem bludovického sboru jsem již pět let. Jsem šťastný, že mne Pán přivedl do tohoto sboru, kde jsem poznal spoustu skvělých bratrů a sester. A moje přání? Sloužit Pánu a milovat ho celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou, modlím se za to.

Jmenuji se Roman Kubiczek a je mi 57 let.

Toho času jsem důchodce. Jako mnoho jiných lidí na Karvinsku jsem pracoval v OKD. Bydlím kousek od našeho kostela v bludovické části Zákostelí. Náš sbor jsem navštěvoval už odmala. Na můj duchovní život mělo velký vliv působení pastora S. Piętaka v Bludovicích. V období dospívání jsem uvěřil v Pána Ježíše a společenství jsem našel v našem sboru.

Jmenuji se Libor Šikula a bydlím v Havířově-Prostřední Suché.

Pocházím vlastně z bludovického sboru. V něm jsem ve druhé polovině 70. let minulého století navštěvoval nedělní besídku a v květnu 1979 byl konfirmován. Pak jsme spolu s přeloženým pastorem S. Piętakem rozjížděli mládež v Albrechticích, kde jsem zůstal 42 let (z toho 30 jako diakon), posléze jako pastor. Po skončení třetí kadence jsem přešel do Slezské diakonie, kde pracuji doposud. Před rokem jsme se s manželkou rozhodli vrátit do sboru v Havířově-Bludovicích. Nejdříve bych se chtěl seznámit s místními zvyklostmi, fungováním sboru a presbyterstva. Pak snad budu i svými dlouholetými zkušenostmi prospěšný v rozvíjení sborového života. Těším se na spolupráci se sestrou farářkou a také s ostatními presbytery, z nichž někteří jsou mými spolu-konfirmandy.

Jmenuji se Daniel Parchanský a bydlím v Havířově Šumbarku.

Nedávno jsem ukončil vysokoškolská studia v oboru historie, která se stala také mým největším koníčkem. Nyní sezonně pracuji jako průvodce na zámku v Karvině. Sbor v Havířově Bludovicích navštěvuji již od roku 2019, a to nejdříve v rámci dorostových setkání, v současné době i jako pravidelný účastník nedělních bohoslužeb. Je pro mne velkou ctí stát se součástí presbyterstva a nese to s sebou i velkou odpovědnost vůči sboru. Mé vize pro budoucnost sboru jsou např.: účastnit se kromě dorostových setkání i mládežových akcí SCEAV a zvát na tato setkání více zajímavých hostů se slovem. Vyzývat lidi a sborovníky k větší návštěvnosti kostela, kde je kromě jiného můžeme motivovat krásnými hudebními vystoupeními našich varhanic a varhaníka. Je velká škoda, že náš kostel s nádhernými a obrovskými vnitřními prostory nenavštěvuje větší počet lidí. Jsem rád, že probíhají nejrůznější rekonstrukce týkající se kostela a jeho přilehlých budov, které činí toto místo příjemnějším. Doufám, že se podaří našemu sboru s Boží pomocí jít kupředu a více se otevírat naší sekularizované společnosti.

Wyjątkowy, albo zwykły dzień?

21 maja. Data ta na pewno dla wielu ludzi nic nie znaczy. W moim życiu jednak dzień ten zapisał się w pamięci. Chociaż minęło już 28 lat, dobrze pamiętam uroczysty obrzęd wyznania swojej wiary i ślubowania wierności Kościołowi. Tak, chodzi o Konfirmację. Bardzo się ucieszyłam, kiedy starsza córka zapisała się na tegoroczną naukę konfirmacyjną. Zrozumiałam, że człowiek sam musi poczuć Bożą miłość i chęć bycia z chrześcijanami. Na szkółce niedzielnej, spotkaniu młodzieżowym, czy naukach konfirmacyjnych młodzież poszerza swoją wiedzę i ich życie, zwykłe dni stają się bogatsze. Wśród przyjaciół omawiane jest Pismo Święte, a wszyscy prowadzący starają się lekcje przeplatać grami. Organizowane są wycieczki. Zabawną formą podane są różne tematy. Teraz przebierane są Święta Wielkanocne. Szkoda, że młodsza córka, jest przeważnie na szkółce niedzielnej sama z prowadzącym.

Dziadkowie, Rodzice, Dzieci!

Oderwijcie się przynajmniej ten jeden dzień w tygodniu od spraw codziennych! Spróbujcie sobie w tym roku w kalendarzu zaznaczyć wyraźnie date 21 maja. Kościół błędowski będzie odświętnie ustrójony, a ślub wierności złożą garstka odważnych, których na pewno trzeba wspierać i pokazać im, że każdy zwykły dzień może być wyjątkowym.

– Gabriela Kristenová

Gabriela Straková-Kristenová 21. 5. 1995 ▲

Něco končí a něco začíná

Zdravím čtenáře Bludovického informátoru, jmenuji se Adam Kubiczek a ve sboru sloužím jako vedoucí dorostu. Chtěl bych Vám přiblížit moji dosavadní cestu ve sboru a podělit se i s budoucím plánem v mém životě.

Už jako malého špunta mě mamka brávala na setkávání maminek s dětmi. Pokud si dobře vybavuji, tak se akce konaly v našem sboru, ale i v Albrechticích. Tato setkání byla určitým začátkem mojí církevní cesty, i když moc vzpomínek z nich nemám. Zhruba od 6 let jsem začal navštěvovat nedělní školku, která je stále aktivní i dnes a doufám, že bude vždy. Každou neděli měla na starost výuku jiná učitelka a každou neděli jsem se těšil, co pro nás bude připravené. V nedělní škole jsme kromě putování biblickými příběhy hráli některé příběhy a v kostele jsme je dle možností v rámci Adventu nebo Velikonoc prezentovali formou scének. Souběžně jsem navštěvoval křesťanský kroužek na škole Frýdecká, který vedla paní katechetka Ewa Pawlasová. Po nějakém čase následovala konfirmační výuka, která pro mě osobně v životě byla jeden velký krok dopředu. Celý rok, kdy konfirmace probíhala, byl pro mě hodně náročný. Byl jsem více než jindy vděčný za podporu, kterou jsem dostával od rodiny a kamarádů. Po celou dobu konfirmace nás vedl pastor V. Volný. Poté, co jsem se stal právoplatným členem naší církve a rovněž členem dorostu, kde jsem byl pasován na „dorostáka“, jsem v sobě objevil touhu poznávat biblické souvislosti, jiné věřící lidi na různých akcích jako na Xcampu a touhu číst si Bibli.

Od roku 2021 jsem se stal jedním z pěti dorostových vedoucích. Práce vedoucího obnáší mnohé, ale jednoduché to rozhodně není. S celým týmem vedoucích se snažíme dorost posouvat pořád kupředu. Podnikáme různé akce, zdobíme společenskou místnost, ve které se setkáváme tak, aby byla příjemným a útulným místem, kde se můžeme scházet. Občas se podílíme i na bohoslužbách, které obohacujeme pěveckým vystoupením. Setkáváme se s ostatními dorosty na centrálních akcích. Myslím si, že i díky tomu, že jsme dorost převzali po vedoucích, kteří měli všechno výborně připravené, pro nás bylo snazší se do role vedoucího dostat.

Za dva měsíce mě čeká zkouška dospělosti. Maturitu rozhodně nepodceňuji. Snažím se připravovat vždy, když si najdu čas. Není jednoduché spojit školu a volnočasové aktivity. Jako maturitní předměty jsem si vybral ty, kterým se chci nadále věnovat i v dalším studiu (dějepis a základy společenských věd). Čekají mě přijímací zkoušky na vysokou školu. Jako takový hlavní obor, který jsem si zvolil, je učitelství. Tímto směrem jsem se chtěl vydat už od základní školy, kde mě inspirovali dva učitelé svým přístupem k žákům. Jistou výhodou učitele jsou i prázdniny, které mě lákají, protože rád cestuji a poznávám nové věci, ale před nimi je dlouhá práce s žáky, stres a nervy. Zároveň jsem si bral velký příklad od bývalých vedoucích dorostu, kteří mi dali nadhled do celkové práce s mladými.

Něco málo už jsem zažil, ale těším se na to, co mám před sebou, protože vím, že ať půjdu kamkoliv a budu dělat cokoli, tak při mně bude stát Bůh.

– Adam Kubiczek, dorostový vedoucí

Zemětřesení ve farní budově

Dovolte, abych vás informoval o výměně oken a vstupních dveří farní budovy. Mnozí jste si jistě všimli, že 8. března nastalo ve farní budově tak trochu zemětřesení. Všechna stará okna byla postupně odstraněna a nahrazena okny novými. Samotná výměna oken probíhala vcelku rychle, avšak následná spousta nutných zednických prací si vyžádala času nepoměrně více. Samozřejmě již před samotnou výměnou oken bylo nutno zabezpečit vybavení kanceláře, sálu, kuchyňky, klubovny i WC před očekávanou zvýšenou prašností (tedy vše zakrýt). Učinili tak i naši nájemníci z horního patra budovy. Kdo ale někdy ve svém bytě či domě výměnu oken absolvoval, jistě ví, že i přes veškerou snahu a pečlivost se prach dostane všude, pouze množství je zredukováno. V okamžiku, kdy píší tento příspěvek, nás čeká ještě spousta práce, než budou všechny vyjmenované prostory opět čisté a schopné provozu. Za každou vaši pomocnou ruku budeme Bohu velice vděční. Už teď děkujeme pastor Renatě Firlové, Jarmile Piechové, Aurelii Stašové a Mirce Volné.

K této výměně oken jsme přistoupili díky přislíbené dotaci z GAW, kterou naše církve každoročně obdrží a přidělí dle potřeby a vypracování projektu jednomu ze sborů. Tentokrát byl obdarován náš sbor. Po ukončení celé akce a odeslání všech žádaných podkladů nám bude poskytnuta částka ve výši 14 000 EUR. Podmínkou ale bylo, že tato částka bude maximálně 1/3 celkových nákladů, tedy zbylé 2/3 jsme nuceni uhradit z vlastních zdrojů.

Rozpočet na celou akci je ve výši téměř 905 000,- Kč a realizuje ji firma OKNA MESIK. Ve výběrovém řízení byly osloveny čtyři společnosti provádějící tyto práce. Vybrána byla již zmíněná společnost díky tomu, že požadovala nejnižší cenu za zadané technické řešení. Osazovaná okna mají díky svému troj-skelnému provedení velmi nízkou tepelnou propustnost, což může znatelně snížit náklady na vytápění v zimním období. Jsme přesvědčeni, že tato vynaložená investice se našemu sboru bude takto postupně vracet.

- S přáním požehnaného vstupu do velikonočních svátků, Luboš Rajdus

*Z okazji Wielkanocy pragnę złożyć wszystkim
jak najserdeczniejsze życzenia wszelkiej radości, nadziei i pokoju.
Niech Wielkanocny czas jednoczy i wzmacnia nasze rodziny;
obudzi nadzieję na spokojną przyszłość i staje się źródłem wzmacniania naszego ducha!
Niech Zmartwychwstały Chrystus oświeca nasze drogi codziennego życia,
obdarza błogosławieństwem i wiarą w moc Chrystusa.*

Z radosnym Alleluja życzy presbyterstwo razem z ks. Renatą Firlovą

*Chvála bud' Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.
Kéž Vás oběť Ježíše Krista naplní vděčností a jeho zmrtnýchvstání naplní láskou a nadějí.
Prožijte požehnané velikonoční svátky naplněné přítomností Pána Ježíše Krista.*

Za presbyterstvo sboru přeje pastor Renata Firlová

Vraťme se domů v údivu nad tím, co se stalo!

Co se musí stát, aby se velikonoční příběh stal skutečností pro mě? Patrně nebude stačit, budu-li považovat zprávu o ženách, které našly kámen odvalený od hrobu, za pravdivou. Ani vezmu-li na vědomí, že hrob, v němž bylo pohřbené tělo, byl prázdný. Dokonce ani svědectví dvou mužů v zářícím rouchu, kteří tvrdili, že pohřební není v hrobě, protože vstal, k plnosti velikonoční zkušenosti nebude stačit.

Velikonoce se v našem životě stanou skutečností nikoli ve chvíli, kdy uvěříme svědectvím o nich, ale teprve tehdy, stanou-li se příběhem, který se odehrál v našem vlastním životě. Jak by nám mohl prospět kámen odvalený od Ježíšova hrobu, jestliže by náš hrob zůstal navždy zapečetěný? K čemu by nám bylo svědectví o pohřebních plátnech, ze kterých byl Ježíš osvobozen, jestliže by nás ta naše pohřební plátna nadále svazovala? Jaký by mělo význam, kdyby z mrtvých vstal pouze Ježíš, kdybychom my zůstali mrtví?

To byl důvod, proč se *Petr vrátil domů v údivu nad tím, co se stalo*. (Lk 24,12) Nedomnívám se, že se jeho údiv týkal pouze toho, co se stalo s Ježíšem. Byl ohromen také tím, co se stalo s ním. Uvědomil si, jak obrovské změně v jeho životě došlo. Začalo v něm pulsovat něco úplně nového. Nestal se pouze svědkem o vzkříšení, on sám byl vzkříšen k životu! Nevrátil se pouze domů, ale vrátil se také ke svému pravému já.

Existuje někdo, kdo by nechtěl něco podobného zakusit? Vrátit se k sobě samému tam, kde je můj skutečný domov? Dát v životě přednost hloubce před množstvím, smysluplností před pohodou, lásce před strachem, rozvoji před pohodlím, pokoře před nadutostí, moudrosti před znalostmi, soucitu před lhostejností a odpuštění před odplatou?

Co kdyby právě tato rozhodnutí dala průchod novému životu v nás? Nejsou to právě ty kameny, které mají být odvaleny? Je docela možné, že kdybychom odložili plátna, která nás svazují, zakusili bychom nevídanou svobodu. Neodpovídala by tato zkušenost novému vzkříšenému životu?

Nepochybuji o tom, že bychom tím hlouběji pronikli k velikonoční zkušenosti prvních svědků vzkříšení, kteří získali nový vhled na vše, co se odehrálo od Velkého pátku až do Velikonoční neděle. Slzy se proměnily ve vděčnost, zmar byl vystřídán pokojem, zmizel paralyzující strach, oči a srdce se otevřely dokořán.

Ježíš byl vzkříšen. On opravdu vstal. Haleluja!

- Vladislav Volný, pastor

Zklamání učedníci

Přemýšlejte spolu se mnou o učednících Pána Ježíše Krista, o tom, co prožívali o Velikonocích. Viděli, když zatkli jejich Mistra, který byl všemi vysmíván, vojáky bičován, a nakonec ukřižován. My víme, jak tyto události skončily. Učedníci to však tehdy nevěděli. Prožívali strach, úzkost a možná i zklamání. Zklamání?

Proč byli učedníci Ježíše Krista o prvních Velikonocích zklamáni?

To první, co nás napadne, je zklamání z Jidáše. Byl jedním z nich. Dokonce mu svěřili společné finance. Důvěřovali mu. Když ale byli v Getsemanské zahradě, nevěřili vlastním očím. Byl to Jidáš, kdo přiváděl vojáky, velekněze, zákoníky na *jejich místo*, kde pobývali s Ježíšem. Teď stál na straně nepřátel, proti nim! To se jich muselo hluboce dotknout. Ten, kdo zradil Ježíše, byl jedním z nich! I my můžeme zakoušet hloubku bolesti z podobného zklamání. Člověk, kterému jsme věřili. Ten, který sliboval Ježíši věrnost, ten, který byl jedním z nás, stojí v určité chvíli proti nám. To vše nás vede k modlitbám. Za ty, kteří odešli od Krista. Za ty, kteří mu slibovali věrnost, a nakonec se od něho odvrátili. Vede nás to i k zápasu za nás samotné, k tomu, abychom byli v našich životech schopni nést pochodeň víry až do konce našich dnů, abychom nikdy Krista nezapřeli a nevzdali se ho!

Učedníky však zklamal i Mistr, Ježíš Kristus. Byli s ním v Getsemanské zahradě a nepochopili jeho chování a postoj, že se dobrovolně odevzdává do rukou nepřátel! Dokonce je napomínal, když jej chtěli bránit, ba uzdravil i *nepřítele*. Je to vůbec možné? Viděli přece jeho moc. Často byli svědky uzdravování, zázraků, odvážné kritiky vůči farizeům a zákoníkům. A teď v Getsemane? Pokorně se odevzdává do rukou

těch, kteří jej přišli zatknout! Mysleli si, že usedne na trůn Davida, že nastolí v zemi pořádek, ale nic se z jejich představ neuskutečnilo. Někdy se chováme jako učedníci. Máme své představy o tom, co a jak by měl Bůh v našich životech dělat, jakou cestou by nás měl vést. Toto zklamání nás však učí tomu, abychom v různých chvílích našeho života opouštěli naše plány a představy a přijímali Boží cesty.

Důvěřujme Bohu v každém čase!

Učedníci prožili ještě jedno zklamání: zklamání ze sebe sama. V posledních chvílích Ježíšovi slibovali, že ho neopustí. Ujišťovali ho o tom mnohokrát. Petr mu dokonce řekl, že kdyby jej všichni opustili, on zůstane věrný! Přesvědčovali svého Pána o své věrnosti, stálosti, oddanosti, lásce. Byli si tak jistí sami sebou! Nakonec se však přesvědčili o opaku. Prožít zklamání ze sebe sama člověk potřebuje, aby poznal svoji bídu, to, že si Boží milost nezaslouží, zakusil sám na sobě Boží lásku a věrnost. Ten, jenž šel cestou kříže, však zklamán nebyl. Věděl, co jej čeká, a cestou kříže kráčet proto, aby nás vykoupil a zachránil, aby ten, kdo prožil ve svém životě různá zklamání, přišel k němu a u kříže našel odpuštění i milost.

– pastor Renata Firlová

Nový kurátor sboru

Dne 26. března byl v rámci schůze presbyterstva zvolen nový kurátor sboru, jímž se stal dlouholetý presbyter Ing. Artur Grudziński. Novému kurátorovi přejeme v nové službě hodně Božího požehnání a podporu všech členů sboru v Bludovicích.

Blahopřání k narozeninám

Naše blahopřání je adresováno panu grafikovi Milanu Mačkovi, který se již 10 let stará o to, abychom si mohli v našem Bludovickém informátoru přečíst nejnovější novinky a události, jež se v daném období staly.

Pan grafik Milan Maček oslavil 19. března své 30. narozeniny.

U příležitosti tohoto krásného životního jubilea mu jménem sboru přejeme všechno nejlepší, vrchovatou míru zdraví, spoustu elánu, kreativních podnětů v práci a spokojenosti v osobním životě. Děkujeme za čas posvěcený nejen stránkám Bludovického informátoru, ale také webovým stránkám sboru.

Za redakci Bludovického informátoru Pavlína Volná

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

JARO 2023

Jubilanté

90 let

Lidie Unzeitigová, Bludovice

85 let

Ing. Karol Chodura, Bludovice

80 let

Marie Rajdusová, Datyně
Hilda Zahrajová, Bludovice
Karel Zielina, Bludovice

75 let

Jarmila Kněžíková, Bludovice

70 let

Karol Jasiok, Bludovice
Vladislav Kožusznik, Bludovice
Anna Matuszková, Havířov-Suchá

65 let

Irena Pohludková, Havířov-Město
Ing. Marcela Selníková, Havířov-Město

50 let

Pavla Navrátilová, Bludovice

Svatby

Vojtěch Kótai a Veronika Anna Balint

Křty

Michal Keler,
Michal Martiničko a Božena Kelerová

Eliška a Jenyfer,
Nikolas, Kristián, Adrian, Tobiáš Gora
Ludovit Gora a Sabina Oračková

Dominika a Emilie,
Tibor, David, Ondřej, Jan, Ludvig Balog
Ján Balog a Jiřina Slepčíková

Fabián Šarišský,
Štefan Šarišský a Marie Žigová

Lukáš Kondáš,
Lukáš a Lucie Kondášovi

Stella Navláčilová,
Petr Navláčil a Michaela Tonková

Andrea Ševčíková, dospělá

Pohřby

Bronislav Staš,
68 let, Bludovice

Tomáš Rodek,
38 let, Sedliště

Bludovický informátor - Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické augsburského vyznání

Adresa redakce: Selská 12, 736 01 Havířov - Bludovice

Redakce: Mgr. Pavlína Volná

Sazba a grafická úprava: Milan Maček